

Dušan Ludvik | Večerna samota

V okolje prosojno,
čez polje pokojno
se lije zvon avemarije.

Jekleno nihalo
je leno obstalo.
Iz mraka se tožnost pretaka.

Poljubi, sinoči
v obljudi še vroči,
iz žali obroč so skovali,

ki veže vse sanje
in reže se vanje
ostreje kot veter med veje.

Stopinja zavzdiha.
Utrinja se tiha
rosica in zdrkne čez lica.

Kot soji so blede
vsi moji pogledi.
Tihotni, nocoj so samotni

kot zali galebi
obstali pri tebi
v tišini — boleči spomini.

In nisem ti venčal
več pisem. Zasenčal
sem rane — zaman darovane...

Otožna vijola (Haj-kaji*)

Cvetí rožmarin.
Ob tožnem vonju
bridko se zgošča spomin.

Rosa je pala.
Zaman koprne
boš na vrtu čakala.

* V načinu japonskih narodnih trivrstičnic.